DE

HERODIANEO ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ LIBRO

DISSERTATIO
INAVGVRALIS PHILOLOGICA
QVAM
CONSENSV ET AVCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
IN
LITTERARVM VNIVERSITATE GRYPHISWALDENSI
VNA CVM SENTENTIIS CONTROVERSIS
AD
SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
RITE CAPESSENDOS
DIE XVIII. MENSIS MAII ANNI MDCCCLXVI
H. XII. L. S.
PVBLICE DEFENDIT AVCTOR

1866

CAROLVS BLASENDORFFIVS
RVGENWALDENSIS

ADVERSARIORVM PARTES SVSCIPIENT
E. BALLAS, STVD. PHIL.
I. BARTSCH, SEM. PHIL. SEN.
G. HAAG, SEM. PHIL. SOD.

GRYPHISWALDIAE MDCCCLXVI.

IMPRESSVM CVSSALINI TYPIS HENDESSIANIS.

HERMANNO VSENERO

HVNC LIBELLVM

GRATI ANIMI TESTEM

D. D. L. M.

SCRIPTOR.

uum intervallo interposito denuo ad literarum studia me
nferrem, ante omnia ad eos pernoscendos allectus sum,
i in arte grammatica elaboraverunt. Perlustrans autem
terum scriptorum numerum, qui hujus disciplinae firmiora
ndamenta jecerunt, incidi in verba a Bernhardyo, viro
ctissimo, in editione Suidae ad nomen Herodiani adnotata
, 2, 898) haece: „miramur sane nondum exstitisse, qui
ngestis tabulis Herodiani literas, ingenium, disciplinam
llerter instauraret et de studiis philologorum interioribus
atueret egregie mereri.“ Quibus verbis saepius mecum
putatis in hujus grammatici doctrinam diligentius inqui-
re et, si fieri posset, ad ejus rationes melius perspiciendas
iquid conferre statui. Nam quamquam M. Schmidtius,
r veterum grammaticorum peritissimus, hunc quodammodo
ntemnit et quum ceteros, qui ante eum ad eadem studia
contulerant, tum maxime Didymum tractari vult dicens
praefatione libri, qui de Didymo Chalcentero scriptus est,
aegre ferre, quod haec ipsa aetas Apollonium Dyscolum
isque filium Herodianum in deliciis habeat: tamen nescio
paulo incautius egerit more eorum, qui eum unice scrip-
rem praedicare solent, in quo edendo explicandoque quum
axime versantur. Tantum enim afuit, ut illius argumenta
hi persuaderent, ut planius, quam antea intelligerem non
dymi ingenio artem grammaticam superstructam esse,
d multo magis hunc honorem tribuendnm esse Apollonio
Herodiano. Quae quum ita sint, viris in hac literarum
rte perfectis non ingratam fore hanc de Herodiano com-
entationem spero. Elegi autem quum omnem materiam
plecti non liceret, Herodiani περὶ παθῶν librum, ut quae
sent ejus conditiones rationesque, breviter exponerem.
amquam ne hic quidem via erat munita. Nam licet Lo-
ckius, quem pathologiae restitutorem omnes norunt, jam

totum locum ita praeoccupasse videatur, ut mihi ne fru lorum quidem colligendorum facultas data sit, tamen si curatius in libros ejus inquisiveris, non prorsus absolu esse rem ab illo viro praeclaro statim apparebit, qui qu quam Herodiani inprimis vestigia secutus est, tamen fructus nostrae aestati ex ejus praeceptis provenire poss ingeniose indagare maluit. Longe diversum est, quod proposui. Mea enim interest, ut potius libri ipsius ab rodiano περὶ παθῶν editi conditiones inveniam inventis usus aliquot leges gravissimas ibi propositas breviter c prehendam ita ut magis historiae literarum, quam st artis grammaticae, si possim, utilitatem afferam. Q autem antea in animum induxeram omnia libri fragm ita colligere et disponere, ut quasi in uno conspectu gr matici celeberrimi doctrina collocaretur, meas vires, diutius rei operam navaveram, difficili et periculoso inc vix sufficere intellexi neque desistere dubitavi quum il virum, cujus nomen semper cum Herodiano conjunctum jam abhinc multis annis in omnium librorum Herodianeo reliquiis versatum esse comperissem. Liceat igitur primum de hujus grammatici scriptis eorumque or disserere, tum libri περὶ παθῶν rationes adumbrare.

Caput I.

De Herodiani scriptis eorumque ordine.

Quum librorum veteribus grammaticis tributorum nu-
erum reputamus, permirum sane videtur, quo modo fieri
tuerit, ut illi tam multa conficerent. Sed admiratio sta-
n aliquanto minuitur, si libros ipsos, e. g. Apollonii Dys-
li eos, qui aetatem tulerunt, diligentius inspicimus. Leges
im, quas aliorum sententiis aut refutatis aut acceptis con-
tuit, non in artem rediguntur, sed saepe, ut fors fert,
ae alias excipiunt et quae in eodem vel in aliis libris
n absoluta multisque argumentis et exemplis probata vi-
ntur, denuo tractantur, quamquam nihil fere novi adjici-
r. De re tam nota opus non est exempla cumulare: satis
beo ad Lehrsii analecta grammatica (p. 417 sq.) relegare.
ollonii autem scripta eleganter recensuit Dronkius in
istula critica ad Joannum Vahlenum[1]; de iis, quae Hero-
ni esse traduntur, idem Lehrsius in commentatione egre-
modo laudata disputavit et ita quidem, ut quamquam
e omnem numerum complecti nolle ingenue ipse fatetur,
nen quidquam addi vix posse videatur. Nam quos libros
ltzius[2]) ex Fabricii bibliotheca et ex ingenio suo adjecit,
scio an ille vir doctissimus consulto omiserit. Verumta-
n forsitan non sit supervacaneum accuratius rem perscru-
i, etiamsi e tota quaestione parum fructus percipi liberrime
icedo. Nam non tam in assentiendo, quam in refutando
sari cogor.

Ac primum quidem Foltzius exhibet librum *περὶ ἐγκλι-
ιένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν*, qui inest in
ero volumine grammaticorum ab Aldo editorum et prae-
ea in dictionario graecolat. et latgr. Ven. 1524. Sed

---

1) in mus. Rhen. XI.

2) quaest. Herod. p. 4—7.

utinam paulo cautius caussam egisset! Nam quamquam minus est crimini dandum, quod fragmenta illa a Bek in anecdotis graecis (III. p. 1142 sqq.) emendatius e esse nesciebat, tamen hoc eum fugere non debebat Lehrs de hoc argumento in quaestionibus epicis (p. 100 sqq.) ligentissime disseruisse hisce fontibus non neglectis. St enim vir doctissimus suo jure ea frustnla, quae p. sub titulo *Αἰλίου περὶ ἐγκλινομένων* edita sunt, quibus arctissime cohaereant, quae ibidem p. 1156, 7 leguntur Arcadii epitome, ubi eadem occurrunt, excerpta et paen verbum descripta esse. Eadem, quantum video, Schmidtii[3]) sententia, qui totam de hac materia sectio ex catholica prosodia haustam esse judicat. Quae a apud Bekkerum inde a p. 1142 inveniuntur, Lehrsius aliud esse, nisi epitomen ex Herodianeis desumptam bavit, sed unde fluxerint, de hac quidem re non pro sententiam. Quod autem in analectis horum frustulo quamvis sibi notorum mentionem non injecit, opuscu ejusmodi peculiare ab Herodiano alienum esse sine d sensit. Nec habeo cur adverser.

Quod autem Foltzius librariorum errorem repetere st in *λέξεις Ἱπποκράτους* commentatum esse nostrum g maticum, paene ridiculum mihi videtur, praesertim q Fabricius ipse sese de hac re dubitare contendat et W nius[4]) talem libellum ab eo abjudicandnm esse rectis demonstraverit. Itaque hunc lusum praetermittamus.

Tum Librum, cui nomen est *ὀνοματικόν* non partem joris operis, sed eundem fuisse, qui alias *περὶ κλί ὀνομάτων* vocatur, nemo est, qui nesciat. *Ὀνοματικοὶ κα* num idem inscriptus fuerit, ignoro et id probare et F cius et Foltzius supersederunt. Ut autem, quae hic de *κανόνος* vi ariolatus est, omittam, totum hujus libri mentum ex fragmentis non mediocribus ita elucet, ut jecturae locus non sit concedendus. Praefationis summa, quae est de rationibus in analogia constitu

3) in edit. Arcadii, qui dicitur, p. 159 n.
4) p. 6 n.

hibendis, ad nos pervenit et a Cramero in anecdotis Oxo-
nsibus[5]) publici juris facta est. Inscripta autem est
ιτομὴ τῶν ὀνοματικῶν κανόνων ἐκ τοῦ Ἡρωδιανοῦ. Quin
am apud Choeroboscum in dictatis ad Theod. p. 26—88
ιones ipsi in epitomen redacti proponuntur.[6])

Restat, ut libros περὶ παθητικῶν, τέχνην γραμματικὴν et
ϑοσιν Ὁμήρου percenseam. De primo autem jam a Fabri-
commemorato quum postea longius disserere mihi in
mo sit, statim ad ceteros Foltzii studiis debitos accedamus.
l quo minus in vanas spes veniamus, a Lentzio prohi-
nur, qui in commentatione doctissima, quae est de He-
iani cum Zenodoto necessitudine deque Herodianea, quae
tur, editione Homeri[7]), illam editionem falso nostro tribui
ιcis verbis demonstravit. Nam duobus illis locis e scholiis
licum V et BL desumptis, quibus tota argumentatio ni-
ur, omnem fidem denegandam esse, quia uterque ab
:tore male perito perverse ex scholiis codicis A descrip-
vel potius depravatus est.

Sed quid illi arti grammaticae faciamus? Nonne Foltzius
n ita egit, ut non solum sagaciter, sed etiam probabi-
r disputare videatur? Nam quae Dronkius in epistula
ica[8]) de τέχνῃ Herodiani disserit, quam non potuisse exi-
re nobis persuadeat scriptorum hujus grammatici indoles,
talem librum, de quo ille cogitat, non cadere primo
:utu apparet. Huic enim obversatur corpus opusculorum
mmaticorum, non peculiaris libellus τέχνης γραμματικῆς
instar illius, quae Dionysii nomen praefert compositus.
leamus igitur, quibus rationibus Foltzius in suam senten-
n inductus sit. Ut breviter argumentationem compre-
ıdam, τεχνολογίαν idem esse ait, atque τέχνην γραμματικήν,
ui Herodianus imprimis ὁ τεχνικός nominatur, itaque
νολογία in EM. commemorata Herodiani est. Quis
ι videt cardinem in illa quaestione verti, num τεχνολογία
n sit atque τέχνη γραμματική? Foltzius quum de hac

5) IV, 333.
6) cfr. Usenerum disp. in ann. Fleckeis. 1865 p. 236 n.
7) in philol. XXI, p. 390.
8) p. 571.

re dubitari posse neget, exempla afferre supervacaneum p
Sed timeo ne hoc modo nulli persuadeat. At largi
aliquid! Ut libri Herodianei titulus, quem *τέχνην γραμ*
τικήν fuisse concedimus, a magistris Byzantinis in *τε*
λογίαν mutatus sit, fieri non potuisse, quin in illa de
mologia vel de analogiae rationibus ageretur, ex frus
in EM. servatis luce clarius apparet, non de arte gra
tica, qua omnes partes orationis breviter comprehendu
et explicantur; qualis est Dionysii liber, cujus rationem Folt
non perspexisse persuasum habeo. Quam vehementer a
erraverit, statim manifestum erit, si duos illos loc
Magni paullo accuratius examinaverimus. Rectius unu
cum diceres: nam si codicum lectionem, non Foltzii a
tionem sequemur, in altero nullo modo de libro cogitar
esse facile nobis persuadebimus. Praebet enim EM. p.
30 haec s. v. *Πηλεύς: Ἐκ τοῦ Πηλείδης . . . γίνεται*
ληϊάδης. ἔχει δὲ τεχνολογίαν τῶν πατρωνυμικῶν τὸ
ἐτυμολογικὸν ὧδε. Quis non videt, quae vis sit vocis *τε*
λογίας? Significat nihil aliud nisi explicationem vel ra
vel usu comprobatam. Atque idem pertinet ad alt
locum. Legimus enim in EM. p. 434, 56 haec: *ἠρά*
ἀπὸ τοῦ ἐράζω γίνεται — οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, ἐρᾷς γί
ὤφειλε γὰρ εἶναι ἐράθην ὡς φυρῶ φυρᾷς ἐφυράθην μ
ὄντος τοῦ ᾱ. εἰς τὸ βοῶ ἡ τεχνολογία. Relegat enim lectore
saepius, epitomator ad disputationem alias proposita
si locum adimus, ad quem missi sumus, spe nos non c
intelligimus. Is autem exstat p. 202, 1. Ne multa:
bulum *τεχνολογίας* eodem sensu atque supra demonstr
est a Theodosio saepius, usurpatur, ita ut nulla dub
oriri possit. Conferas sis in Bekkeri anecdoctis locos, q
sunt 1022, 6 *πρόδηλος ἡ τεχνολογία* et 1032, 3 *πρό*
ἡ τεχνολογία ἀπὸ τοῦ τετυπὼς μετοχῆς. Quum igitu
modo Foltzii summum argumentum futile esse vider
de vaga et indefinita Prisciana mentione: „quid Her
artibus clarius"? quidquam addere non opus est, quia *τ*
vocis vim latissime patere apud omnes constat. I
nullo modo Herodiano *τέχνη γραμματική* vindicanda e

Sed haec hactenus: ad librum *περὶ παθητικῶν* rap

tzius apposito loco ex EM. desumpto, ubi adnotamento *ἀλάλημαι* subjungitur *Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθητικῶν* statuit hoc opusculum idem fuisse atque id, cui nomen *περὶ παθῶν.* Fortasse recte vidit. Sed ex tota quaes-nis ratione suspicio mihi orta est eum in majorem erro-n incidisse, quam Graefenhanium, qui in historia philologiae ssicae (III, 131) librum *περὶ παθητικῶν* fortasse partem sse libri *περὶ παθῶν* judicat Nam id jam per se in rto est opusculum, quod sit de affectionibus, neque idem e atque de passivo neque si in plures partes divisum rit, unam partem *περὶ παθητικῶν* inscriptam fuisse. Quo do autem res sese habeat, nova Etymologici Magni edi-ne, quae Gaisfordio debetur, satis edocemur. Saepissime n in codicibus pro *περὶ παθῶν* scribebatur adhibitis npendiis $\overset{\varepsilon}{\pi}\ \overset{\vartheta}{\pi}$ vel $\overset{\varepsilon}{\pi}$ *παθ*, quae compendia librarii mi-periti non solum in illo de *ἀλάλημαι* loco, ubi per-ile erat in hunc errorem induci, sed etiam alias in *ὶ παθητικῶν* resolverunt; id quod saepissime in co-e Vossiano factum est. Quin optimus quoque codex rvillianus hanc lectionem aliquoties praebet; ut 22, 56, 27. Itaque rectissime semper *περὶ παθῶν* Gais-lius scripsit nec Lobeckio, viro in ejusmodi levibus tionis discrepantiis adnotandis subtilissimo, esse opus um est, ut in libro, qui pathologiae Graecae elementa criptus est, uno verbo rem tangeret. Non igitur miran-n, si pro *περὶ παθῶν* codex Vossianus vel alii deterioris inis in bibliotheca Parisiensi habent *πέπονθε* vel *πεπον-αι*, prout constructio sive indicativum sive infinitivum cere videbatur. [9]) Habent antem haec menda, quo excu-tur, sed jure risum movet lectio Favorini, qui e codice ssiano eclogas componens in illis compendiis *παρόπισθεν* sse putaverit [10]). —

Quum igitur probatum esse videam librum *περὶ παθη-ῶν* Herodiano tribuendum non esse, praesertim quum ue in Etymologico Gudiano neque in Orione ejus mentio

9) cfr. in EM p. 634, 11. 634, 12. 672, 50. 680, 2.
10) s. v. *τέτλαμεν* p. 419 (Dind.).

fiat, a re non prorsus alienum puto de iis, quae Ritsch
in libro de Ore et Orione p. 37 protulit, sententiam pro
Ille enim Oro grammatico librum περὶ πάθους vindi
cujus testimonium exhibetur a Zonara p. 1669, tum in
mologici codice regio n. 346 s. v. στερεός his verbis: ο
Ὦρος ὁ Μιλήσιος περὶ πάθους, non esse statuit, cur
rarum memoriae leviter illudamus. Et non mediocrite
tutari conatur Etymologici M. verbis p. 382, 30 τοῦ ἐσ
κὼς οὐκ οἶδε τὴν χρῆσιν. περὶ πάθους. Quid autem in
versum de Zonarae, qui dicitur, Etymologico cogita
sit, jam Bernhardyus in praefatione Suidae editioni
missa p. XXXI demonstravit: mihi nihil fere relictum
nisi ut auctoritatem „Zonarae, omnium diligentissin
hoc genere" (i. e. in auctorum nominibus librorumque t
laudandis) „etymologi" [11]) refringam. Nam num Oro
liber ejusmodi tribuatur, postea videbimus: nunc id tene
esse judico περὶ παθῶν, non περὶ πάθους eum inscri
fuisse, id quod jam Lobeckius in pathologiae Graecae
mentis (I, p. 1 adn.) paucis verbis docuit. Nam etian
naram p. 614 s. ἐδεύησε Herodiani commentarium
πάθους nominare, sed nullum alium. Quodsi dilige
illius lexici testimonia perlustramus, eo perducimur, ut
cautionis genus adhibendum esse in iis usurpandis i
gamus. Legitur enim Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν p. 611
ἐγρηγορῶ et p. 1299 s. v. λεγόμεθεν; Ἡρ. περὶ πάθο
614 s. v. ἐδεύησε; p. 614 s. v. εἴληφα; p. 1486 s. v.
p. 1540 s. v. πέπταμαι; Ηρ. περὶ παθητικοῦ p. 603
ἔγκασι. Itaque hominum rudium errore decipi Ritsc
non debebat, ut titulum inusitatum pro vero et perv
nobis venditaret. Codex autem Parisinus n. 306 ita
Zonara concinit, ut nullus dubitem, quin ex eodem
fluxerit. Nec de vocis ἐσταλκώς in EM subscriptione
est multis verbis. Nam quamquam EMi editio Lips
exhibet περὶ πάθους, tamen Gaisfordius περὶ παθῶν
nem restituit, quia in codice D. περὶ πα$^{\vartheta}$ legitur.

---

11) haec sunt Ritschelii verba in libro de Oro et Orione p. 1

Sic igitur, quum ex copia illorum librorum, qui Foltzii
a Herodiano recuperati videbantur, ne unum quidem re
batum intellexerimus, fieri non potest, quin Lentzio [12])
entiamur Lehrsium in analectis accurate confectnm scrip-
um Herodianeorum catalogum proposuisse. Nec dubitat
vir Herodiani peritissimus, quin liber *οἱ Ἔλεγχοι* in-
iptus, cujus uno loco Etymologicum Orionis mentionem
it, non tam ab Herodiano ipso scriptus, quam maximam
tem ex ejus fontibus excerptus sit. Idem ad ea frag-
nta pertinere, quae a Cramero in AO, III, 228—281
lici juris facta sunt, egregie demonstravit.

Sed de libris hactenus: ad graviorem quaestionem acce-
nus, quo ordine Herodianns eos composuerit. Lehrsius
quaestionibus epicis capita selecta ex Alexandrinorum
trina de prosodia Homerica percensurus disputationis
ium ita facit, ut multas difficultates exponat, quae in
trina veterum grammaticorum recte pernoscenda elabo-
tibus passim obstant. Ita autem exorditur p. 37: „hoc
um quam molestum est, quod si scire opus sit quo ordine
Apollonius vel Herodianus vel alius grammaticus libros
s ediderint, quamvis saepe ad se ipsi recurrant, tamen
rovisa tibi cum difficultate conflictandum erit.“ Quam
rem comprobandam exempla sat multa affert ex Eusta-
, Apollonii, Aristotelis scriptis desumpta, ubi ad eundem
rum eodem in libro diversis temporibus mittimur. Quod ad
ollonium attinet, fortasse illis verbis permotus Dronkius
epistula critica id egit, ut ejus libellos in certum ordinem
igeret et multis argumentis undique collatis *τέχνην γραμ-
τικήν* illi vindicaret. Sic enim omnes se difficultates vi-
se existimat, quas Lehrsius l. l. superare suo jure su-
sedit. Num autem recte vir doctissimus rem enodaverit,
ices graviores et majore doctrina instructi decernant:
i quidem omnia quamvis sagaciter et acute exposita
ue ab omni controversia liberata videantur, tantnm ab-
, ut probentur, ut valde displiceant. De Herodianeorum
orum ordine quum sententiamne quisquam protulerit

12) in schedis Herodianis programmati Graudentiano a. 1859 prae-
p. 14.

nesciam, hanc quaestionem ipse aggregi conabor non ver ne benevolis judicibus caussam plane superfluam et de ratam agere videar. Qua peracta Dronkii opinionis di candae spero fore ut adminiculum haud leve adjiciam.

Ex Herodianeorum librorum pelago unum de mona immutilatum ad nostram aetatem pervenisse quis est, nesciat? Accedunt autem fragmenta haud exigua ex l περὶ Ἰλιακῆς προσῳδίας et περὶ διχρ'νων servata. Ex tribus a Lehrsio uno volumine comprehensis et commen egregio instructo quum omnis de Herodiano quaestio pen tum nostrae proficiscendum est. Priusquam autem ad rem i accedam, refutanda erit Dronkii sententia in epistula criti 565 hisce verbis prolata: „id prorsus rejectaneum est stimare eodem temporum grammaticum in pluribus aut plerisque operibus occupatum fuisse, ut modo huic, i illi vacans necessario in tempore varietatem incidere debe Ubi quamquam de Apollonio disserit, tamen quin id e ad ceteros grammaticos referri velit nullus dubito. Ve tamen ille quum in libro περὶ ἀντωνυμίας verbo καταγίνε ‚versari in aliqua re' nunquam usus sit, in libris συντάξεως sexcenties, eodem tempore cur pluribus libris bendis operam navasse nullo modo putandus sit, cau idoneam non video. Immo vero quia illo ipso tem ars grammatica licet non omnibus numeris absoluta, t firmiore gradu insisterum coeperat, grammatici in poet scriptis perscrutandis maxime versati quum in aliquam ciplinae partem diligentius inquirerent, materiam la oblatam arctos peculiaris quaestionis fines transgredi intellexerunt et ad novum libellum parandum adducti Id et ad Apollonium et ad Herodianum pertinere persu habeo. Quid? Nonne per se probabile videtur, Herodi quum commentarium in Iliadem conscriberet, quia ad quam de Homeri usu loquendi quaestionem plane abso dum semper ad Odysseam reccerendum erat, nonnulla de minibus ejus adnotavisse; quibus postea commentarium i superstrueret? Nec aliter de libro περὶ μονήρους λέξεως est tiendum, ex cujus forma et argumento luce clarius apparet monadicas occasione data in plagellas esse collatas. Sed i

o diutius morari. Relegat autem Herodianus lectorem in ιο *περὶ μονήρους λέξεως* ad permulta scripta modo titulo ›osito modo indefinitis „*ἐν ἑτέροις*“ verbis usurpatis et ita quin ut aut futuro aut praesenti aut praeterito tempore utatur. od autem ad praesens attinet, inde nullam firmam ansam ıdicandi, quo ordine scripta se excipiant quaeri posse et se patet et a Lehrsio recte observatum est. Haec est m negligentia quaedam auctoris, quae ab Herodiano neıquam aliena est. Hic unum luculentum exemplum lam, quod est in Iliaca prosodia N 382, ubi ille ad disationem antecedentem, quae est ad E 189, his verbis urrit *προείρηται δὲ ἡμῖν* et paucis interpositis sic pergit: ὶ *δέ τῶν ἀήτης . . . λόγον δίδομεν*, scilicet l. l. Quin negligentiae adeo indulget, ut ubi primum liber aliqui ımemoratur, praesens usurpet, quamquam postea ad ıdem alio tempore utens recurrit. Sed ne in his longius rer, ea scripta enumerabo, quae ante librum *περὶ μοους λέξεως* composita sunt. In quibus primum obtinet ım liber *περὶ ὀρθογραφίας*, cujus p. 23, 25 mentio fit verbis: *δέδεικται ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας*. Adde opus ὶ *Ὁμηρικῆς προσῳδίας*, ad quod p. 25, 26 sic referimur ται *περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ*. Ad libros em *περὶ καθολικῆς προσῳδίας* quater perfecto, semel isto, bis praesenti usurpato recurritur, unde recte colliges m hos nostrum antecessisse. Quum autem nobis hoc magnum opus etsi non integrum, tamen in epitomen actum supersit, singulos locos, ubi in nostro ejus mentio perlustrare spero fore perutile. Et videbis, quam accu- Herodianus ad libros suos lectorem releget. Legitur autem ιον. λ. p. 18, 10 s. v. *ἐρῳδιός . . . διὸ σημειωτέον ἐρῳδιός* νόμενον et p. 18, 15 *τὴν λύσιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ* ὶ *καθολικῆς προσῳδίας ἐποιήσαμεν*. Atque re vera in nto libro illius epitomes p. 43 ext., ubi canon vocum in exeuntium constituitur, haec inveniuntur: *σεσημείωται* *ἐρῳδιός ὀξυνόμενον* accurata quidem explicatione ab epiatore recisa. Deinde *π. μον. λ.* p. 20, 17 ita recurrit: ὶ *τούτου (καρκίνος) ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ καθο*ῆς *προσῳδίας* nec dubitandum est, quin id factum sit,

quia in epitome p. 74, 19 illius vocis vestigium depre
dimus. Adde *π. μον. λ.* p. 32, 19, ubi legimus: *σημει
ἄρα τὸ ἰχώρ μόνον ὀξυνόμενον. τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐ
περὶ καθολικῆς προσῳδιάς*, quam quaestionem in canon
vocibus in *ῶρ* desinentibus institutam fuisse Arcadius,
dicitur, p. 21, 6 prodit. Nec deserimur in voce *ἀν
quae affectione orta analogiae fines egreditur. cujus rati
in libris *περὶ καθολικῆς προσῳδίας* accuratius expositas
π. μον. λ. p. 34, 8 docemur. Re vera enim in epitom
147 exstat de illa voce similibusque amplior locus.
desunt in eadem vocabula *πυρά* et *πηλίκος*, quorum
prietatem in libris *περὶ καθ. προσῳδίας* enucleate exped
fuisse certiores fimus *π. μον. λ.* p. 18, 1 et 20, 32.

Sed revertamur ad id, quod nobis est propositum. H
dianus quum *π. μον. λ.* p. 44, 24 haec verba praebet
αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ, quibuscum confer
sunt: *λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων* (p. 45, 11) mani
demonstrat sese tale opusculum sive scribere velle si
eo scribendo versari. Idem autem concludere licet ex
stimonio obscuriore p. 24, 34 prolato, ubi postquam infi
δοῦναι formam monadicam esse comprabatum est, sic
gitur: *δῆλον δὲ ἔσται ἐκ τοῦ κατ᾽ ἀναλογίας κινήματ
ἑτέροις.* Nam hoc loco idem opusculum est intelligendu

Quo autem ordine libri *περὶ ἐπιῤῥημάτων, περὶ κλι
ὀνομάτων, περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων, περὶ μετοχῶν* li
περὶ μονήρους λέξεως excipiant, idcirco quia ad illos
tempore praesenti referimur, dijudicare nolim nec conjec
indulgere ausim, quandoquidem certi quidquam inde as
non possumus.

Sic via munita ad fragmenta *Ἰλιακῆς προσῳδίας*
damus, ut quae ibi ordinis scriptorum certius defin
relicta sint, vestigia accuratius indagemus. Scripsit a
Herodianus, ut ipse profitetur *π. μον. λ.* p. 25, 26,
culum *περὶ Ὁμηρικῆς προσῳδίας*, quod quum in duas p
divisum fuisse manifestum sit, in *Ἰλιακήν* et *Ὀδυσσε
προσῳδίαν*, primum investigandum videtur, utrum com
tarium priorem confecerit. Quamquam haec quaestio
est tam gravis, ut nisi dijudari possit, quidquam desider

r se quidem probabile videtur Herodianum in Iliadem ius commentatum esse, verumtamen ad speciem veri proius me accedere persuasum habeo, quum eodem fere tempre Iliadi et Odysseae explicandae eum operam navasse tuo. Quocum egregie concinunt indicia valde tenuia. In ıoliis ad A, 294 ita lectorem relegat: *διαληψόμεθα ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας, ὅταν περὶ Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμιν* ad M, 157: *ῥηθήσεται ἐν τῇ M τῆς Ὀδυσσείας περὶ τῆς οσῳδίας*: contra ad H, 199 tempore aoristo usurpato *ὡς τῇ T τῆς Ὀδυσσείας παραλόγως ἐνεκλίναμεν . . . λοέσί τε.* Herodianus autem postquam Homeri carmina prosie ratione habita perscructatus est, etiam latius per totam rborum Graecorum ubertatem evagari sibi proposuit nec fuit consilio perficiendo. Quod quum ex ipsa rei condione concludere liceat, tum certo testimonio ejus docemur O, 338 *εἰρήσεται ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.*

Sed ne quid praeoccupare videar, quos libros ille ante ıcam prosodiam confecerit exploremus. Sunt autem hi:

1, *προτατικόν* sive *προτάσεις*

. *Ψ*, 604 . . . *ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα*

Ω, 657 . . . *ἐν ταῖς προτάσεσι ἐζήτητο*

2, *περὶ παρωνύμων*

. N. 102 *δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων*

3, *περὶ ὀρθογραφίας*

. *Θ*, 441 *τὸ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται.*

Post illam autem in lucem editi sunt hi libri

I, *περὶ ἐπιῤῥήματος*

. E, 109 *ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥήματος ἐροῦμεν*

2, *περὶ ὀνομάτων*

. E, 9 *περὶ τοῦ κριτῆς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον*

E, 266 *ἀποδείξομεν ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων*

3, *περὶ ῥημάτων*

. A, 279 *δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων*

Δ, 222 *ἐν τοῖς περὶ ῥήματος ἐροῦμεν.*

de librum *περὶ μονήρους λέξεως*, quem aliquanto post ıfectum esse jam supra demonstravimus. Et vide quanı nobis auxilii ratiocinando paratum sit. Nam quum is

voces monadicas ex nominum, verborum, adverbiorum mero collectas contineat, fieri non potest, quin sing ex peculiaribus de his partibus orationis scriptis lib maximam partem conquisitas esse judicemus. Qu quam inde non efficitur, ut illos tres jam absoluto in lucem editos esse concludamus, priusquam ad *ἐπιγέννημα* elaborandum accesserit: immo vero quum eo ad librum *περὶ ῥημάτων* semel futuro, semel p senti adhibito recurrat, ut in eo scribendo versari vi tur, ad librum autem, *περὶ ἐπιρρημάτων* praesenti ter u pato, id in ambiguo relinquere praestat, quam certam tentiam proferre.

Ut igitur breviter omnia, quae supra exposui, comple hic est fere ordo librorum Herodianeorum:

Προτάσεις sive *προτατικόν*
περὶ παρωνύμων
περὶ ὀρθογραφίας
περὶ Ὁμηρικῆς προσῳδίας
περὶ καθολικῆς προσῳδίας
περὶ ὀνομάτων
περὶ ῥημάτων
περὶ ἐπιρρημάτων
περὶ μονήρους λέξεως

Unde apparet ab argumentis levibus ad graviora ascen nostrum grammaticum. Ut autem fit, ut in ampliss rebus dijudicandis quaestiones parvulae sua sponte o rant, sic etiam illi, analogiae sectatori, evenit, ut c singulis orationis partibus explicandis vacaret, in sin adhaeresceret vocibus, quae contra analogiam fictae rentur. Quibus collatis librum de monadicis in lucem e non quo illas reprehenderet ex usuque loquendi amo sed ut adnotaret grammaticorumque nimis audacium inte rantiae eriperet. Verumtamen ab omnibus partibus cir spiciens atque ne quid memoria digni silentio praete teret dialectorum haud immemor saepius sibi persuasit v formam non natura, sed affectione quadam ortam es in eo acquievit: *αἴτιον τὸ πάθος*. Quam explicationem q quam jam in ceteris libris adhibuerat, tamen non nis

er in transitu perstrinxerat, sed tum ad pathologiae ra-
ies diligentius investigandas delatus est. Sic sero libros
ὶ παθῶν composuit et sobrio judicio multaque doctrina,
ad illo tempore fieri poterat, rem peregit. Quum autem
commentarium in Didymi libros de hoc argumento scriptos
permagnum ipse opus ejusmodi confecerit, nihil obstat,
minus illum aliorum grammaticorum vestigia legentem
teriam perscrutatum esse pro certo habeamus, priusquam
priis viribus consiliisque rem absolvere vellet. Utique
em post librum de monadicis scriptum pathologiae ope-
ı navavit. Veteres enim grammatici, quotiescunque fieri
erat, libros suos laudant. Cui mori gloriae amplificandae
ollonium libentissime indulsisse jam a Dronkio[13]) mone-
r idemque ad Herodianum pertinere ex indice Lehrsii
tim sub oculos cadit. In libro autem περὶ μονήρους
έως cur hic tam abstinens et verecundus fuerit, ut opus
ım amplissimum ne uno quidem verbo comme-
raret, nullam justam caussam invenio, praesertim quum
pissime ad πάθος confugiat. Sic legimus αἴτιον τὸ πά-
; p. 21, 22; 22, 5; 27, 7; 34, 1. 7. 23. 33; 41, 2; 44,
et αἴτιος ὁ πλεονασμός p. 37, 32. Sed vide ne totius
umentationis fundamentum prosternatur. Nam quum
non raro libros suos vaga illa „ἐν ἑτέροις" mentione
ecta laudet, nonne saepius opus περὶ παθῶν intel-
endum esse verisimile videtur? Opus igitur est omnes
smodi locos singulatim perscrutari. Ne longus sim, eos
ntio praetermittam, quos jam Lehrsius recte interpreta-
est, quales sunt p. 25, 18 et p. 41. 34. Nec dubito,
n a recta via non longe aberrem, si verbis ἐν ἑτέροις,
ıe p. 11, 11; 34, 5; 35, 5 leguntur, ad librum περὶ
σεως ὀνομάτων, quaeautem p. 43, 39 occurrunt, ad catho-
ım prosodiam Herodianum recurrere statuo. Sed restat
icilis locus, qui est p. 21, 23 s. v. ὕστερος, ubi haec inve-
ntur: ἀλλ' ἴσως αἴτιον τὸ πάθος ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις,
α καὶ περὶ τοῦ „κύντερος ἄλλο γυναικός", εἰ καὶ ἔστι

---

13) in epistula critica p. 559: persaepe occasione oblata Apollonius
ipsius libros commemorat.

συγκριτικόν. Nam in libro *περὶ παθῶν* de compar
formandi rationibus expositum esse ex Etymologico Gud
p. 301, 24 s. v. *κάῤῥων* patet. Verumtamen ne illis qui
verbis ad eum recurri meo jure affirmo. Nam ne i
ἴσως, quod dubitationem quamvis levem movere possit,
geam, quia saepius noster ut sanus judex in quaest
instituta certi quidquam decernere non vult[14]), sed caus
non liquere profitetur, de libro *περὶ καθολικῆς προσῳ*
cogitandum esse epitome ejus certiores fimus p. 80, 2
81, 2. Nec mediocriter sententia fulcitur, quod *π. μο*
p. 34, 7 s. v. *ἀνδρός* haec legitur adnotatio: *αἴτιον τὸ*
θος, ὡς (quod addendum) *ἐν τοῖς περὶ καθολικωτέρας προ*
δίας εἴρηται. Quum igitur non sit, cur Herodianum
περὶ παθῶν tum, quum librum *περὶ μονήρους λέξ*
composuit, vel scripsisse vel scripturum esse statuar
nemo, opinor, me quidquam neglexisse judicabit, quod l
similes in fragmentis Iliacae prosodiae non percens
Haec enim verba ‚*ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται*‘ vel alia ejus
multis locis occurrunt ita comparatis, ut utrum ad a
locum ejusdem opusculi an ad peculiarem libellum mitta
accurate dijudicare saepe non possimus. Quamquam L
sius sagacissime plerosque explicavit.

Scripsit igitur Herodianus libros de affectionibus,
rum rationes ne diligentius enodaret analogiae sectat
diu dehortabantur rei ipsius condiciones, toto fere
grammaticae spatio emenso. Ut autem mirum non vid
si in libris *περὶ καθολικῆς προσῳδίας*, ubi non unius qu
vis gravis poetae *χρῆσις* explicanda ad certamque nor
redigenda, sed tota linguae Graecae ubertas comprehend
erat, acie mentis exacuta alias leges atque in Iliaca pr
dia fecerat interdum constituit: ita crimini illi non ve
dum est, quod in libro *περὶ παθῶν*, ubi diligentius in

---

14) cfr. *π. μον. λ.* p. 36, 10 *ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον*
Il pros. A. 175 *ἴσως πλεονασμός*
Δ, 27 *δύναται μέντοι καί . . .*
Π, 499 *δύναται . . . δύναται δὲ καὶ*
Ο, 339 *εἴτε . . . εἴτε*
Μ, 148 *πλοχμός εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστι.*

iones inquirere opus erat, in multis rebus magis sobrio judiusus sit. Id enim etiam Apollonio accidit, ut ipse de se itetur de synt. p. 231, 15: *οὐ λέληθμαι ὡς ἐν ἑτέροις φερόμενός τισι τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν παρεδεχόμην ὡς στεύουσαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὖν γε ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις τοῦ ν κατηνάγκασε τὸ μεταθέσθαι.* Sed eodem in libro odianum sibi ipsum non constitisse credi non potest hoc minutissimo artis sciscitatore, qui quamvis modestus erecundus acerbissimis verbis invexerit in Ptolemaeum aloniten, quod suae alias propositae sententiae obloquatur l. *Φ*, 38: *ὁ Ἀσκαλωνίτης*, inquit, *ἐνθάδε γενόμενος ἀξιοῖ οῦσθαι τοὺς ὄρπηκας, ἐπεί, φησί, παρὰ τὸ ὀρούειν ἐγένετο ιαθόμενος ἑαυτοῦ. ἐν γὰρ ταῖς Ὀδυσσειακαῖς προσῳδίαις ἱν, ὅσα ὀνοματικῶς σχηματίζεται ἀπὸ ψιλῶν ῥημάτων, τα δασυνθήσεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀροίει ὅρπηξ. γελοῖον δὲ τοιοῦτον.*

Caput II.

De libri *περὶ παθῶν* ratione.

Iis, quae supra disputata sunt, probasse mihi vi opusculum *περὶ παθῶν* et inter ultima Herodiani nume dum et non *περὶ παθητικῶν* vel *περὶ πάθους*, sed *παθῶν* inscriptum esse. Nam quae verba in Et. M. Va s. v. *ἀδόροις* in margine adscripta sunt *περὶ τῶν λέξεσι συμβαινντων παθῶν* (p. 18, 41) quum in textu *παθητικῶν* legantur, diligentis grammatici esse patet. to plus autem valere fateor titulum *κατὰ πάθη* nostro in Epimerismis *κατὰ στοιχεῖον*[1]) impositum, qui ita co ratus est, ut nisi satis idonea discrepantiae explicatio niatur, ejus quaestionis, quae subsequetur, fundame subruatur. Itaque locus dignus videtur, qui totus tran batur. *Ἀπαιωρήσας· ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω καὶ πλεονα τοῦ ω ὡς ἐπ' ἄλλων ὥσπερ τὸ εἴωθα. ἔστι τὸ ῥῆμα ἔθω, εἶκα, εἶθα, πλεονασμῷ τοῦ ω εἴωθα καὶ τὸ ἀφῆκα πλεονα τοῦ ε ἀφέηκα καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν ἀφ καὶ ἀφέωνται κατὰ πάθος. ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτα ἐν τῷ πάθη.*

Nullo modo dubitari potest, quin adnotamentum ex rodiani libri *περὶ παθῶν* fluxerit. Idem enim verbis non mutatis in Etymologico Gudiano p. 62, 39 auc nomine suppresso deprehenditur, quum in Etymologico M distractum et decurtatum p. 41, 24 et p. 119, 30 inveni Sed codex Va ad p. 41, 24 benigne fontem nobis p verbis usitatis: *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθητικ*

---

1) in Crameri Anecd. Ox. II, 338. Nec fugit Lobeckium titul prietas, sed satis habuit exclamationis signo, quod dicitur, nota elem. I, 481.

d ad vocis *ἀφέωνται* explicationem attinet, EM. p. 176, praebet testimonium firmissimum indicato auctoris et i nomine. Quid igitur statuendum? Ut, quid sentiam, im expromam, in illis verbis *ἐν τῷ κατὰ πάθη* aut error arii aut scioli sapientia inest. Nam quia *κατὰ πάθος* xime antecedit, facile is, qui negligentius rem agebat, in ionem induci poterat etiam eum librum, e quo notatio empta esset, *κατὰ πάθη* inscriptum fuisse, praesertim si qui illis temporibus Byzantinorum de affectionibus conbantur, *κατὰ πάθη* i. e. secundum singula eorum genera riptos esse scivit.

Sic igitur via munita ad operis ipsius, quod ex permultis s constitisse per se patet, conditiones argumentumque seundum est. Sed quum ne epitome quidem, sed sola menta ejus ad nos pervenerint, pauca de auctoribus, rum scriptis illa servata sunt, praefari opus est. Usque quae tempora autem id integrum aetatem tulerit, vix gari potest. Id sane nostro jure statuimus magistros antinos et in illud commentatos esse et ex amplo clari ingenii fructu jejuna et vilia compendia plerisque nplis sublatis doctrinaeque copia abjecta compegisse. nem quidem, qui in Etymologico conficiendo Herodiani ea in rem suam compilavit, auctorem ipsum, quantum one concludi potest, ante oculos habuisse jam a Kleistio ssertatione doctissima, quae est de Philoxeni studiis etymocis, comprobatum est nec habet Lentzius in ejus censura [2]), bloquatur. Sic enim optime explicantur illa verba p. 7, 10 et 51 *οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ*. Itaque doum, quod illud Etymologicum tam corruptum et decurn nunc exstat, ut inde parum auxilii nobis paretur. nsiit autem in Etymologicum Magnum et Gudianum, ubi multa clarius et explanatius leguntur. Verumtamen cave ia libri Herodianei fragmenta ex eo fonte in haec transpta credas, immo pleraque aliunde fluxerunt. De Etyogico Magno, quod in hac quaestione primum obtinet m, Lehrsius in analectis p. 423 probabilem protulit sen-

---

) in ann. Fleckeis. 1865 p. 571.

tentiam nec dubito, quin eam ad Gudianum quoque re voluerit. Persuasum enim habet vir doctissimus etym gum omnia fragmenta ex libro Herodianeo, multis quidem mutilato et decurtato, desumpsisse. In un sum sane recte statuit: verumtamen etsi in re obscura certi quidquam vix decerni potest, priusq diligentius in fontes Etymologicorum inquisitum sit, gula nescio an ex commentariis Choerobosci, aliorur ex Epimerismis, qui dicuntur, hausta sint. Utique n negare potest modo Herodianum ipsum brevi et con oratione utentem deprehendi, modo Pseudoherodianum et inani verborum ubertate gaudentem. Quod ut demonstr pauca exempla ex Etymologico Magno afferam. Quae tatio p. 171, 14 s. v. *αὔσιον* legitur, tota Herodiano debe quamquam aliquot vocabula facile supplenda exciderunt Lob. elem. I, 133). Id jam ex verbis *ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι* tim apparet, quae eodem modo apud Orionem p. 111, occurrunt. Idem statuo de notationibus s. v. *Ἀλκμήνη* 66, 21; *ἰώ* p. 481, 15, *οὖας* p. 639, 8, aliis, quas om enumerare ab hoc loco alienum est. Neque desunt perm exempla, quae ab altera parte stant; quin epitomator sese excerpsisse disertis verbis profitetur, veluti p. 619 s. v. *οἰχνεῖον . . . . ἔχεις δὲ ἀμφότερα εἰς τὸ περὶ πα* et p. 619, 38 s. v. *ὀλίος*, ubi vocabula *φησί* et *εἴρηκε* Herodianum referenda esse jam Lehrsius ad *π. μον.* 19, 25 rectissime intellexit. Deinde epitomatorem redo pueriles et inepti dicendi modi. Nemo certe sibi persu grammaticum celeberrimum morem magistrorum trivial imitatum sic scripsisse ut legimus p. 394, 37 . . . *Εὐξ τιάς Εὐξαντιάδος. ἆρον τὸ α καὶ γίνεται Εὐξαντίς, Εὐξα δος*, sed potius simili modo, atque Apollonium in CAO. 327, *Εὐξαντίδος ὕφεσιν ἔχει τοῦ* a. Eandem fabricam dolent, quae s. v. *περίηρς* p. 663, 57 inveniuntur: *Περ ἐκ τοῦ περιήρης. ἆρον τὸ η, περίηρς. ταύτῃ ἐάν σοι προ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι κλῖνον αὐτό, μὴ κλίνῃς*, quum Herodia *π. μ. λ.* p. 14, 33 simpliciter loquatur: *τοῦ οὖς οὐ ζητη τὴν κλίσιν.* Neque dubito, quin illud luculentum de *ἄ κλινον* voce adnotamentum p. 346, 22 ab epitomatore la

xerit. Vehementer enim me offendit illud: ἀλλ' ἔστιν εῖν πρὸς τοῦτο, quod, nisi egregie fallor, neque ab Apolio neque ab Herodiano usurpatum esse video, quamquam e non efficitur, ut talem dictionem ab iis consulto reputum esse statuamus, praesertim quum similes quamvis o in eorum usu fuerint. Sic legimus in Il. prosodia *A*, 3 ἔστι δὲ εἰπεῖν, *Ξ*, 340 ἔχομεν ἐκεῖνο εἰπεῖν, *O*, 302 ἔστι . ἐκεῖνο εἰπεῖν et in libro de adv. p. 524, 18; 605, 18 ιν εἰπεῖν et 613, 6 ἔστι δὲ εἰπεῖν. Verumtamen Apolius quum talibus sententiae refutandae caussa adhibitis bis particulam ἀλλά addit, semper pro εἰπεῖν infinitivum ναι usurpat [3]) et non sine veritatis specie Herodianum ris morem dicendi secutum esse colligas.

Neque dubito, quin singulae voces, quae ab Herodiano rem affirmandum exempli gratia propositae erant, saesime ex connexu evulsae in Etymologica, quae ex ordine rarum composita sunt, transscriptae sint ita ut eadem licatio iisdem fere verbis usurpatis identidem inveniatur. hypocoristicis uno loco, quae scitu digna viderentur, ab rodiano exposita fuisse quis est, qui neget? Attamen in I. p. 94, 1 s. Ἄμφις et p. 654, 13 s. Πάρθις de eorum nsformatione adnotamentum exhibetur et utrique subjici testimonium fontis, ex quo sine dubio ea quoque fluxet, quae p. 143, 2 s. Ἀρίστυλλος et p. 159, 31 s. ἀστριάς untur. Nec mediocriter tutantur meam sententiam epiatoris admonentis usitata verba: ζήτει εἰς, veluti p. 529, Κόπεῤῥα. τὰ κόπρια Αἰολικῇ διαλέκτῳ, ὡς ὁ Πρίαμος ῤῥαμος, ἀλλότριος ἀλλότερος. ζήτει εἰς Πέῤῥαμος. Si tem locum quaerimus, quo missi sumus, p. 665, 44 amorem illius affectionis explicationem reperimus, e qua, o melius, quid proposuerim, intelligatur, haec transscribo: ῤῥαμος. Πρίαμος Αἰολικῶς . . . . οἷον κόπρια κόπεῤῥα,

3) cfr. de synt. p. 47, 12 ἀλλ' ἔστι καὶ πρὸς ταῦτα φάναι; p. 33, 22 ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι; de adv. p. 537, 7 ἀλλ' ἔστι πρὸς τούς τοὺς λόγους φάναι. Omnino autem verbum φάναι apud Apollonium centies occurrit, rarissime εἰπεῖν cfr. de synt. p. 53, 21; 114, 17; 51, 57, 15; 58, 23; 116, 12; 163, 24; 165, 23; 315, 23; 338, 15; de j. 525, 2; de adv. 535, 30. 32; 554, 10 etc.

Πρίαμος Πέῤῥαμος. περὶ παθῶν sc. *Ἡρωδιανοῦ;* Aequo n
s. v. *ἀλεύω* p. 60, 18, cujus originationem et declinatio
ab Herodiano in libro *περὶ παθῶν* expeditam esse c
V. prodit, additur *ζήτει εἰς σεύω*, cujus verbi explicati
710, 1 exhibita partim ex eodem fonte fluxisse vide
Idem sentio de extremis verbis, quae s. v. *Ἄρνη* p. 14
leguntur: *καλεῖται δὲ καὶ Τάρνη, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸ
τῷ περὶ παθῶν.* Nam s. *φέρενα* p. 790, 49 canon de
cibus in *νη* desinentibus constituitur et inter exempla e
Τάρνη apparet. Verisimile igitur videtur ibi adjuncta fu
verba, quibus indicabatur *Τάρνην* urbem etiam *Ἄρνην*
dire. Hic enim erat mos Herodiani, ut ex libro *π. μο*
p. 33, 28 elucet, ubi canone simillimo proposito haec exen
afferuntur *πέρνη, πτέρνη, Τάρνη πόλις, Ἄρνη ὁμοίως, Κ*
Sic enim rectissime locum restituit O. Schneiderus in
sura libri Lehrsiani.[4])

Sed ut revertar, unde sum digressus, tantum val
Herodiani auctoritas, ut compilatores nomine auctoris
presso solo *περὶ παθῶν* testimonio excitato ad fontem
torem relegarent. Quod jam ab Orione factum esse ex
verbis p. 57, 37 concludi potest: *οὕτως εὗρον ἐν τῷ
παθῶν*, nisi forte nomen auctoris librarus ut superfl
omisit. Sexcenties autem hic citandi modus in Etym
gico Magno occurrit nec a Gudiano est prorsius alien
Multo magis est aegre ferendum, quod epitomator sae
libri nomine neglecto solum Herodianum laudat, quun
diversis scriptis eadem tractata esse et per se pateat e
illo ipso multis locis pronuncietur. Quamquam non
ex fragmentorum ratione recte concludere possumus
περὶ παθῶν fontem fuisse. Cujus ad reliquias restituen
praeter Etymologica, inter quae Zonarae ultimae certe pa
dandae sunt, multum valent Epimerismi, qui dicuntur,
nica Stephani Byzantii, scripta Choerobosci, canones T
gnosti. Neque prorsus Eustathii commentarii neglig
sunt, praesertim quum illum librum Herodianeum qua

---

4) in annal. lit. Jenens. 1848 p. 617.

5) invenitur p. 97, 21; 288, 6; 312, 4; 314, 40; 316, 38; 317,

:urtatum ante oculos eum habuisse verisimile sit. Lau-
; enim p. 580, 30 de vocis *πάρα* explicatione disserens
λαιὸν περὶ παθῶν σκέμμα, quod Herodiani esse inde per-
ısum habeo, quod idem fere adnotamentum ex genuino
ro desumptum in EM. p. 651, 29 exhibetur. Huc acce-
, quod in commentario ad Dionysii periegeseos versum
) integrum praebet testimonium *ὡς Ἡρωδιανός φησιν ἐν*
περὶ παθῶν. Parum autem fructus ex scholiis in poe-
nobis provenit. Nam quantum video, solum in scholiis
Aristophanis Lysistratam (v. 994) noster liber citatur.
Sic fontibus exploratis ad libri ipsius conditiones argu-
ntumque accedamus. De quibus non opus erit multis
·bis, quum jam Lehrsius acutissime, ut facere solet, to-
ı locum praeoccupaverit. De descriptione autem operis
statuit. In illo, inquit, singulae voces deinceps recen-
›antur, verumtamen utrum ad certum ordinem redactae
ique accomodatae an fortuito juxta positae fuerint, in
biguo relinquendum est. Iis scilicet, qui illum *περὶ*
θῶν libellum in museo Contabrigiensi 1814 in lucem
uo editum Tryphoni, veteri illi grammatico vindicant,
rsuadere vix poterit Herodianum voces secundum affectio-
n genera non disposuisse. Velsenius enim, qui Trypho-
fragmenta collegit disposuitque, confirmat [6]) etiamsi quae
tractatu contineantur, quin e Tryphone repetita sint
ıitandi nulla subsit caussa, manifestum tamen nos pro
rriore Tryphonis opere jejunum grammatici alicujus By-
tini excerptum accepisse, cujus opera vel e verbis *σὺν*
ῷ δηλώσεται in fine positis dilucide cognoscatur. Cui
tipulari videtur M. Schmidtius in censura libelli Velse-
ni [7]), quin etiam sententiam fulcire studet, quod vestigia
.d mediocris grammatici in illis tenuibus plagellis depre-
dantur, quum digamma Aeolicum apud Alcaeum in voce
ις semel occurrere perhibeatur. Sed tantum abest, ut
entiar, ut Lobeckii judicium amplectar illud nihil nisi
opus miselli Byzantini esse, qui regales mensas depa-

6) in libro de Tryphone p. 97.
7) cfr. Zeitschrift f. Gymn. 1854 p. 127.

stus in usum indoctorum magistrorum et stultorum disc
lorum compendium confecerit. Nam quod Velsenius p
excitat testimonium Prisciani, qui Tryphonem par
pium a verbo primum segregasse ariolatur, nihil
quidem sententia valet ad originem inveniendam il
libelli, in quo (§. 12, p. 35) praeter nomina et ve
participiorum mentio fit. Immo quod magni est mom
tora nomenclatura, quae ibi ut trita usuque pervulgata
ponitur, ne Apollonio quidem, qui Tryphonis vestigiis s
per insistit, probata est, ut vocem *ἀφαίρεσις* saepius
ἐνδείᾳ usurparet. Qua de re conferas, quae Skreczka
programmate gymnasii Keiphoviani anni 1855 (p. 8
subtiliter exposuit. Itaque in eo acquiescendum est,
quum ratio libri de monadicis tum fragmentorum op
servatorum conditionis suadent, Herodianum voces
παράθεσιν positas recensuisse. Id autem pro explo
habeo eas sine ullo alio ordine solum respectis orati
partibus sese excepisse, ut aequo modo in libro *περὶ*
νήρους λέξεως fit. Ad quem quum opus *περὶ παθῶν*,
niam vocis monadicae proprietas saepius affectione qua
orta sit, quasi largum additamentum accedat, nihil ob
quominus magnam similtudinem inter duos illos libros i
cessisse contendamus. Quam vel inde colligere possu
quod nonnulla fragmenta ex nostro servata sic compa
sunt, ut ea ex illo desumpta esse facile opinari possis.
s. v. *ἡμικύκλιον* in EM. p. 430, 33 canone de composi
vocum in *υς* desinentium constituto exponitur, quo
fiat, ut adjectivum „*ἥμισυς*“ analogiam non sequator,
cope scilicet admissa. Idem p. 790, 49 cernitur in ad
mento de voce *φέρενα*, quod iisdem fere verbis conce
π. μον. λ. p. 33, 28 invenitur.

Sed nolo in his longius morari, ne reduvias curar
dear. Disseruit autem Herodianus in libro *περὶ πα*
ut Lehrsii verba mea faciam, de mutationibus, quae na
et integris formis vocum significatione fere non mutata
cidunt. Hae autem sunt: *πλεονασμός, ἐπαύξησις, ἀν*
πλασιασμός; ἔλλειψις, ἔνδεια, ἀποβολή, ἀφαίρεσις, συγ
ἀποκοπή; συναλοιφή, κρᾶσις; διαίρεσις, διάλυσις, τ

αβολή; ὑπερβιβασμός, ὑπέρθεσις; ἔκτασις, συστολή.
um complures formae, veluti χθές et ἐχθές in usu sunt,
e mutationem passa sit indagatur; quum autem una sola
enitur, ex analogia comprobatur et affectione eam ortam
e et ex quali depravata sit.[8]) Et quoniam noster gram-
icus hunc librum omnes fere regiones artis grammaticae
ensus confecit, sane non mirum est, si de derivatione,
sodia, declinatione permulta attulit, quibus in aliis libris
gis idoneus erat locus.

Regulas autem generales, quae de affectionum rationi-
proponuntur, occasione data addidit sine dubio id agens,
singulis affectionibus certos fines terminosque constitueret
aciorumque grammaticorum temeritatem coerceret. Itaque
pissime occurrunt talia verba, qualia sunt:

το οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλ' ἀντίθεσις in EM. p. 31, 46.

. . οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως in EM. p. 44, 49.

ιο οὐκ ἔστι συγκοπή ἀλλὰ μετασχηματισμός in EM. p. 94, 1.

τα μετασχηματισμοὶ καλοῦνται ibid. . . . οὐ λέγεται ἀπο-κοπή ibid.

το οὐ λέγεται πλεονασμός, ἀλλὰ συνεκδρομή in EM. p. 256, 31.

στις . . . οὐ δύναται πλεονασμὸς εἶναι, ἀλλὰ παραγωγή in EM. p. 697, 54.

ῶ . . . οὐκ ἄρα πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή ap. Zon. p. 1486.

Quibus autem grammaticis ille hoc modo adversatus sit,
agare non possumus, quamquam per se verisimile est
ı inprimis eos libros respexisse, qui a prioribus gram-
ticis de affectionibus in lucem editi erant. Scripserant
em περὶ παθῶν Didymus, Trypho, Apollonius, περὶ ἀνα-
λασιασμοῦ Philoxenus. Sed noli Herodianum credere

8) quin verba ficticia praestruuntur, ut in EM. p. 194, 34 βέλεμος ex
ogia vocis Ἔχεμος. Eodem modo Apollonius de adv. p. 574, 2 κεῖθι
κεινόθι depravatum esse censet hac regula nisus: παντὸς πεπονθότος
ὑφέστηκε τὸ ὁλόκληρον (de synt. p. 142. 24 cl. p. 133, 14 et de pron.
A. 6).

aliorum sententias ita in usum suum convertisse, ut suis venditaret, quae eis, qui ante eum ad eadem studi contulerant, debebat — id quod M. Schmidtius[9]) dis verbis evincere studet — immo qui Iliacae prosodiae f menta diligenter perscrutabitur, facere non poterit etiam in nostro libro eum accuratissime ad fontes releg lectorem concedat. Nec desunt in fragmentis nomina dymi, Tryphonis, Habronis, Philoxeni (cfr. in EM. p. 12. 481, 15. 430, 33. 754, 6). Imprimis autem Hero nus quum in ceteris rebus tum in affectionibus expedie vestigia patris pressit. Quod ut comprobem, pauca l lenta exempla proferam. Ex nostro libro fluxerunt, in E. Gudiano p. 97, 21 leguntur: *ἀφανῶς . . . γέ παρὰ τὸ ἀφανής ἀφανῶς, ὡς εὐσεβής εὐσεβῶς, εὐγ εὐγενῶς καὶ συγκοπῇ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ ἀναδρομῇ τόνου διὰ τὸν χαρακτῆρα ἄφνω.* Eadem explanatius d Apollonius de adv. p. 580 sui *περὶ παθῶν* libri haud memor. Neque minus consentiunt, quae de *ἄνα* voce utroque exponuntur. Legimus enim in synt. p. 6, 11 *προῦπτον ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀποκοπαί εἰσιν ὥς τ ὑπέλαβον. „ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε" „πάρα δ' ἀνήρ, ὃς κα θήσει", ἀλλὰ πάθη λόγου. πότε γὰρ ὅλης λέξεως ἀποκ γίνεται;* Eadem fere de adv. p. 546, 32 et 614, 1 inveni tur. Neque aliam viam rei expediendae ingreditur H dianus in fragmento sine dubio ex libro *περὶ παθῶν* sumpto, quod exstat in EM. p. 95, 49: *Ἄνα. ἀλλ' ἄνα εἰ μονας. ἀπὸ τοῦ ἀνάστηθι ὅλη ἡ λέξις ἀπεσπάσθη. οὐκ ἔ ἀποκοπὴ ἐπὶ τοῦ τοιούτου.* Deinde quod in EM. p. 57 ex Herodianeis traditur *ἄντα . . . παρὰ τὸ ἀντῶ ὡς σῖγα, καὶ ἠρεμῶ, ἤρέμα,* nonne saepius apud Apollon occurrit? Veluti de adv. 549, 27 *καθότι εἴπομεν τῷ ἀ ἄντα παρακεῖσθαι, τῷ σιγῶ σῖγα* et 562, 3 *ὅσα παρ' στῶτας τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἠρεμῶ ἤρέμα, μίσγω, μί ἀντῶ ἄντα . . .* Nec inter se diversa sunt, quae de for Aeolicis, ut *λεγόμεθεν, ὄπισθεν, ἄτερθεν* ab utroque statu

---

[9]) de Didymo p. 345 et in indice p. 415. Accusationem paucis tavit Lentzius in philol. XIX. p. 212.

de adv. p. 604, 25 et apud Zonaram p. 1299 s. v. ὁμεθεν. Quid multa? Dubitantes conferant Herodianea notamenta de vocibus νεαπολίτης in EM. p. 719, 19, ταὐ– in EM. p. 748, 22 cum explicationibus amplioribus ollonii in libris de adv. p. 587, 23 et de pron. p. 301 A ttm.) et quae ab utroque explanatius de pleonasmo rrantur in EM. p. 614 s. v. ὅον et in libro de adv. p. , 22 et de pron. 334 B (Buttm.). Verumtamen Heronum non jurasse in verba magistri, sed saepius aliam tulisse sententiam quum in viro doctissimo per se pateat, ltis exemplis probare non opus esse videtur. Id unum neo filium patri, qui vocibus duas syllabas syncope demi se non negat, vehementer obloqui. Qua de re Lobeckius iose disserit in elementis pathologiae I. p. 388 sqq.

Sic igitur nostra quaestio ad finem perducta est. Sed in minutissimis rebus tempus trivisse videar, aliquot sentias ab Herodiano in libro περὶ παθῶν propositas enarrabo. piendum autem est a loco quodam Iliacae prosodiae, ubi quid πάθος disertis verbis exponitur. Dicit enim ille ad E 256: ἄηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτας ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ἔχει τὸ „οὖτα καταὶ λιπάρην“. εἰ δέ τις ἐπιζητήσειεν ὁμοιό– α ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων ἢ βαρυτόνων ἐπὶ τρίτου οσώπου καὶ μὴ εὑρὼν μηδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν ει. περὶ γὰρ πάθους διαλαμβάνομεν. Haec defensio, mquam sane periculosa, qua venatoribus affectionum ina detur licentia, tamen Herodiano analogiae sectatore plane indigna est, qui simili modo in libro περὶ μονή– ς λέξεως ad πάθος confugit. Verum tantum abest, ut in strenue persistat, ut undique allatis exemplis affectio- rationes probet, unde jure nostro sumere possumus in libro περὶ παθῶν idem secutum esse, quod Apollo- de adv. 550, 20 dicit: καθόλου πᾶν πάθος ἐξ ὁμοίου θους κατορθοῦται, ὁ γὰρ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ιασι συγκοπὴν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἑτέροις ὀνόμασι κτλ. In versum autem id tenendum est Herodianum non libenter ctionibus admittendis indulgere, sed si fieri possit aliam enucleandae viam ingredi malle. Sic in libro περὶ μον. . 24, 2 vocem ἐσμέν non syncope factam esse profitetur,

quamvis formae, quales ἴσμεν ex ἴδομεν ortae id sua videantur. Quin etiam illis adversatus, qui syncope a bita vocem Οἰδίπους ex Οἰδησίπους derivant, non dul praecipere, ut si facultas detur, ab illa intricata explic ratione abstinere praestet. ἄμεινον, inquit, τὸ ἀπαθὲς πεπονθότος (EM. p. 617, 1), quibuscum conjungenda s quae ad Il. Ω 318 de voce ἐΰκλἢϊς disputat: ἄμεινον ἐπι τικῶς ἀκούειν καὶ μὴ πάθος ἐκδέχεσθαι. Quum autem s per παράθεσιν respiciat, non ea, quae analogiae caussa guntur, saepius, quam alii grammatici[10]) ad rationes fectionum defertur. Sed de his Lobeckius: mihi po cordi est, ut Herodianum sobrio judicio usum esse dem strem. Quamquam autem magni est momenti, quod raro rem in ambiguo relinquendam esse statuit ita ut s pissime verba ἀμφίβολον, δύναται ἴσως, ἤ—ἤ, ἤτοι—ἤ currant, tamen statim ad graviora transeamus.

In nomiuum propriorum originationibus investiga jam a poetis quodammodo elaboratum et quidem non legum linguae insitarum quam similitudinis soni et sign cationis ratione habita quum ab aliis, tum a Lerschi mu exemplis demonstratum est. Ut autem philosophos sile praetermittam, qui eandem viam ingrediebantur, ne ab rodiano quidem talis lusus alienus est, qui in voce Ἥφ στος spiritum asperum retentum vult, quia verbum ἅπ subsit (ad Il. Α, 600), Sic etiam vocis Ἀλκμήνη veriloqu indagare studet, sed in medio rem relinquit. Nam si ἀλκῇ petamus, Ἀλκήνην oriri, unde nomen proprium sumpta μ litera effici; sin autem ab ἀκμῇ, literae λ p nasmum statuendum esse. Sed longiorem de hac re quaes nem statim praecludit his cautis verbis: οὐδὲν ἔχομεν εἰπ ἐπὶ τούτου πλέον. κύριον γάρ ἐστι τὸ ὑποκείμενον. οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν. (EM. p. 66, Simili fere modo de interjectionibus sentit in EM. p. 481, Tryphoni enim, qui vocem ἰώ ex ω asumpta ι litera or

---

10) Sic quum nominativos δοῦρ et κύν non probet, genitivos δο et κυνός affectione ortos esse pronunciat περὶ μον. λ. p. 35, 3 et Choeroboscum p. 283. 3.

e ariolatur, jure obloquitur, quia τὸ σχετλιαστικὸν καὶ ιχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ. Quod idem ad vocem valere videmus, quae π. μον. λ. p. 46, 17 monadicis adnerata quum canoni de monosyllabis adverbiis constituto ugnet, ab Herodiano in EM. p. 405, 30 his verbis deditur: ἐπίφθεγμα γάρ. His autem de nominibus propriis de interjectionibus praeceptis quid in arte etymologica siderаtius inveniri potest? Ex iis nonne luce clarius apparet ıc grammaticum quasi in interiores partes linguae intrasse?
Addam leviora. Herodianus quamquam vim pleonasmi issime patere persuasum habet, tamen ita eum circumibit, ut duplices consonas extrinsecus accedere neget. M. p. 184, 30 ἄψ... Ἡρωδιανὸς μήποτε τὰ διπλᾶ πλεονάζειν.) que vehementer dubito, num etymologo fides habenda sit, illum ψάμμος ab ἄμμος repetivisse tradit in EM. p. , 41. Multo majoris sunt momenti, quae de apocope ab disseruntur in EM. p. 52, 20 et 94, 1; apud Zon. p. . Nullo modo autem fieri posse, ut duae vel tres sylae in medio verbo demantur; si autem syncope vox affiur, extremam syllabam integram manere (συμφωνεῖν κατάληξιν). Plus autem largitur affectioni, quae apoe nominatur, qua non solum unam, sed etiam duas sylas exstingui statuit. Quin voces tali modo affectae aliam sionem admittunt. Sic vocem Γηρυών ortam esse ex νόνης κατὰ ἀποκοπὴν τῆς ης συλλαβῆς καὶ ἐκτάσει τοῦ ὶς ω, ὡς πόθεν πῶ (EM. p. 231, 15) et vocem ἄμφω ἀμφοτέρω κατὰ ἀποκοπὴν (sic pro συγκοπὴν scribendum e recte monuit Lobeckius in elem. I, 392) καὶ ἐκτάσει ο εἰς ω (EM. p. 91, 41). Sed non ad id provehitur, ἄνα ex ἀνάστηθι e per apocopen factam esse concidat, per detractionem vel ut Apollonii verbis utar, per θος λόγου ἐλλείποντος ῥήματι (synt. I p. 6, 15) Vide . p. 95, 49.
Sed jam res eo deducta est, ut perorari possit. Heroıus quum ultimus sit ex coryphaeis grammaticorum, qui ὶ παθῶν volumina confecerunt[11]), illam de pathologia

11) ab Oro Milesio peculiarem περὶ παθῶν librum alienum esse

doctrinam ad summum fastigium perduxit et quamvis e
verit sagaciusque quam verius disputaverit, tamen c
finibus circumscripsit. Quanta autem ejus auctoritas q
in ceteris rebus, tum in hac salebrosa artis gramma
regione fuerit ex copia fragmentorum, quae ad nos pe
nerunt, luce clarius apparet. —

---

subtilissime exploravit Kleistius in dissertatione, quae est de P
xeno, p. 35.

VITA.

Natus sum anno MDCCCXXXXI Rugenwaldiae, Pomera-
: urbe, Carolo Blasendorffio et Guilelmina e gente Tade-
ltiana parentibus, quos adhuc superstites esse vehementer
deo. Fidei addictus sum evangelicae. Primis literarum ele-
itis in schola et publica et privata imbutus puer quindecim
orum in tertiam classem gymnasii Cussalinensis receptus
, ubi quum omnium praeceptorum benevolentia summa cum
utilitate utebar tum cum Adlero directore non solum ea pie-
eram conjunctus, quae inter magistrum discipulumque in-
edere solet, sed etiam quodam amicitiae vinculo. Per qua-
annos et sex menses gymnasio frequentato maturitatis
imonium adeptus in universitatem Gryphiswaldensem me
uli, ut studiis philologicis me darem. Per rectorem
nificum A. Hoeferum vir. ill. civibus academicis adscrip-
per quinque semestria interfui scholis Schoemanni, Hoe-
Hertzii, Georgii, Baieri, Susemihlii, Haserti, Schaeferi,
haelis, Schmitzii, quibus omnibus maximas gratias sem-
habebo. Studiis meis stipendio militari per annum in-
uptis transvectus sum Berolinum. Vix autem legibus
lemicis obligato mihi contigit, ut denuo ad arma vocarer.
mquam sperans me mox ad studia redire posse falsus
, tamen mihi maximo gaudio fuit, quod non solum contra
os dimicavi, sed etiam praeclarissimis ad Dueppel
lsen proeliis interfui. Bello prospere confecto Berolini
vi disputantes vir. ill. Trendelenburgium, Boeckhium,
ptium, Muellenhoffium, Kiepertium, Geppertum, Stein-
ium et per duo semestria fui sodalis societatis
discae et per unum philosophicae. Novembri autem
praeteriti mense Gryphiswaldiam redii, ut studia mea
e absolverem et dissertationem jam inchoatam conficerem.
mihi fortuna adeo arrisit, ut quum ceterorum virorum
tum maxime Useneri consilio adjuvarer, cujus quanta
in me merita semper grato animo fatebor.

SENTENTIAE CONTROVERSAE.

1. Grammatica philologiae fundamentum.
2. Valde errare Dronkium, qui in epistula critica (r Rhen. XI, p. 578) Apollonii περὶ παθῶν librum numero eorum habet, qui ad προσῳδίαν referendi s
3. In verbis EM. p. 382, 31 τοῦ ἐσταλκα'ς οὐκ οἶδε χρ subaudiendum esse Homerum.
4. Sententiam eorum esse refutandam, qui in ethices N macheae libro quinto ultimum caput in falsum lo invectum esse censeant.
5. Dubitari non posse, quin Alexandriae Herodianus π τάσεις conscripserit.
6. Non recte eos sentire, qui a sophistis novum princip in philosophia constitutum esse volunt.